

כתבנו יצא לצפות בהצגה שעוררה

האמת

קת בספרדית שו
כאילו הייתה גיבו
נוקבים, בוועטים
את יצריה האפס
לכישרונה הטוטא
ההצגה, שמתג
ספרדית וצרפתי
על שני מקרים
שאירע ב־1981,
רתו לכיתה, והש
בנובמבר 2015 ב
על הבמה עוז
רקדניות כלונדי
ולצידן הרכב של
עירומים אף הם,
באחת מהן, שנרא
צתי, שמונה הרק
מרכזה ניצבים ש
בשלווה מנותקת
בלט יפני שמפלי

זירו לפסטיבל ישראל אוכלוסייה תל־אביבית,
ובקהל נראו שחקנים כמו יחזקאל לורוב וירון
מוטולה, רקדנים וחוקרי מחול, דוגמנים, במאים
דוגמת חנן שניר ועוד.
ההצגה – שנמשכת כמעט חמש שעות –
מלאה בסצנות עירום וולגריות, הייתיות ומוטר־
פות, שאותן ליווה פסקול מעולה שכולל מוזיקה
קלאסית וכנסייתית בשילוב מוזיקה פסיכודלית
– ויוצר רגעי קסם של ממש.
לא בכדי כבר מהדקות הראשונות החלה
נשירה של אנשים מהקהל שלא הצליחו לעמוד
במראות ובאמירות הכוטות בסגנון: "אני מקווה
שיאנסו אותי אחרי שאמות, כך תהיה תכלית
לחיי".
ההצגה עצמה נפתחת בתוך חדר מתים כשה
גיבורה והיוצרת לידל שוכבת על משטח ני־
רוסטה, מציגה את מבושיה בפני הקהל ולאחר
מכן תוחבת זר פרחים באחוריה. לאורך ההצגה
היא עוד תעמוד פעמים נוספות במרכז הבמה,
לעיתים עירומה ולעיתים לא, תוך שהיא זוע־

איתמר אייכנר במופע המריבה בפסטיבל ישראל

הפרובוקציות של שרת התרבות מירי
רגב בדרך כלל עושות טוב למירי רגב
במרכז הליכוד. במקרה הזה נראה שהן עשו
טוב גם לפסטיבל ישראל. ההחלטה שלה שמר־
פעי עירום לא ימומנו מכספי ציבור והסערה
שנוצרה בעקבותיה הגבירו את קצב רכישת
הכרטיסים להצגה "ומה אעשה בהרב הזאת"
של היוצרת הספרדייה אנג'ליקה לידל. התר־
צאה הייתה ששלשום ב־14:00 – בעיצומו
של מצעד הגאווה בתל־אביב – הצליח פסטי־
בל ישראל למלא בשלושה רבעים מאולם שרו־
בר הגדול בתיאטרון ירושלים (970 מקומות).
מדובר בהישג מרשים ביותר, בהתחשב בכך
שמדובר בתיאטרון אוונגרד.
סערת העירום ואולי גם הריאקציה לרגב הח־

את זעמה של שרת התרבות

סצינות חריגות
שהיקשו על הקהל
צילום: אי-אף-בי

עשרות צופים שנמשו כבר בדקות הראשונות,
זעקות חייתיות בספרדית ומופע רווי עירום
בוטה במיוחד • "ומה אעשה בחרב הזאת",
המופע שהשרה מירי רגב התנגדה להצגתו
בפסטיבל ישראל, משך קהל רב • בתום חמש
שעות צפייה, כתבנו איתמר אייבנר שב עם
מסקנה: באמנות, פדובוקטיבית ככל שתהיה,
המדינה לא צריכה להתערב

העירומה

שהאהבה תנצח ושהעולם יתעשת ויגבר על האלימות והטרור.

בסיום ההצגה עלתה לידל אל הבמה. "עכשיו אין עירום", אמרה והצביעה על בגדיה. היא ציינה שהיא שמחה להיות בירושלים, והקהל עמד והריע במשך דקות ארוכות לה ולשחקנים.

אף על פי שרבים בקהל חשבו שההצגה קשה מדי לצפייה, על דבר אחד הסכימו כולם: לשרה רגב או למדינה אין זכות לה תערב באמנות, פרובוקטיבית ככל שתהיה. זה בדיוק תפקידה של האמנות. היא לא נועדה לברר אותנו. בשביל בידור שהקהל יילך ויקנה כרטיסים. אמנות, ללא מימון ציבורי, תתקשה להחזיק מעמד. אמנות היא לא תמיד אסתטית. אמנות עוסקת בחיים, ובחיים יש גם צדדים אפלים. אמנות אמורה לזעזע אותנו ולעורר מחשבה. וזה בדיוק מה שההצגה של לידל עשתה. היא נתנה לקהל אגרוף בבטן. היא דקרה אותו בחרב.

סצנה קשה יותר היא כאשר הסטודנט היפני הקניבל מתאר באובססיה מפלצתית כיצד הוא מבתר ואוכל חלקים מגופתה של חברתו ששמר במקפיא. לידל מנסה להיכנס לראשו של הקניבל, לא מתוך הרצון להיות כמותו אלא מתוך תפיסה שרק אם תחרור לעומק נשמתו החולנית – כלומר תהפוך להיות הוא – היא תוכל להביא את שורש האלימות ולפרק אותה מתוכו.

מההפסקה, כמעט שלישי מהקהל לא חזר. גם חובבי תרבות מושבעים החליטו לנטוש. "קשה מדי לצפייה", הסבירו כמה מהם.

אבל ככל שההצגה התקרמה, הקהל שנשארו כבר החל להזדהות. היו שראו במסר של לידל מחאה נגד הטרור ונגד הזלזול בחיי אדם. במערב כה השלישית, אחרי שעות של טרגדיות וייאוש – ולאחר שדמות השטן הטילה את מימיה על הגיבורה ששוכבת על הבמה – רק אז התאפף שר הסוף הכמעט אירילי של אישה זקנה עירונית מה ושל גבר מבוגר אוחזים ידיים לצד ערוגת פרחים ומביטים בכוכבים נופלים – מעין תקווה

צפת – ידיה פרוטות לכל עבר רה של אלמורובר – מונולוגים ומכאיבים, מערטלת וחושפת ים ביותר, מול הקהל שמריע עלי.

הלת בשלוש שפות – יפנית, ת בתרגום לעברית – מבוססת שהתרחשו בפריז: באחד מהם, סטודנט יפני רצח ואכל את חברו. זה הוא אירוע הטרור שהתרחש תיאטרון הבטקלאן.

ות ויורדות שמונה שחקניות גיות עירומות כביום היוולדן, ארבעה שחקנים ורקדנים יפנים. הסצנות הן חריגות בבוטותן: גית כמו התקף אפילפסיה קבוע דניות מפרכסות על הבמה שבני אקווריומים ובהם משייטים שני דגים גדולים. לצידם רקדן א בתנועות גוף רכות.